Яблуня Золота Ренета прокинулась дуже рано. Щось непокоїло її, щось неначе лоскотало, дряпало маленькими лапками, перелазило з місця на місце!

— Ой, це, мабуть, гусінь! — скрикнула яблуня.— Знову прогризе дірочки в яблуках, і мої такі чудові, такі червонолиці яблука почнуть опадати та опадати... Лихо ж яке! Біда! Що ж його робити?

Вранці випала роса. На листках зависло багато росинок. Усі вони були наче маленькі дзеркальця: глянеш — і видно все, як у справжньому дзеркалі. Тож яблуня зазирнула в ті росинки і вгледіла на своїх гілочках і на яблуках багато-багато біленьких, ледь помітних, черв'ячків. Вони жваво ворушилися і лізли туди, де висіло найбільше яблуко.

— Ну, що робити, що робити? —розгубилася яблуня.— Загинуть, попропадають мої діточки-яблучка, стануть червивими. Їх і їсти ніхто не схоче, всяк одвернеться, скаже: пхе, погані які!..

Аж раптом чує: над нею вітерець прошумів, щось ніби пурхнуло. Поглянула — і бачить: горобець на верхній гілочці сидить.

— Що сталося, Золота Ренеточко? — питає.— Тебе хтось образив, покривдив?

— Покривдили, ще й як покривдили...— гірко мовила яблуня.— Ти тільки глянь, що на моїх гілках робиться! Бачиш, скільки там черв'яків? І кожен лізе до яблука, щоб дірочку в ньому прогризти і сховатися аж у зерняткові.

Горобець з подиву аж крильцями розвів:

— Матусю, рідна! Та це ж ті черв'яки, що їх найбільше люблять мої гороб'ята. От буде для них чудесна несподіванка!

Він спурхнув з яблуні, залопотів крильцями, загукав:

— Жінко моя! Горобчихо! А мерщій-но сюди! Прилетіла горобчиха, і як побачила тих черв'яків, пурхнула в одне, друге, третє подвір'я.

— Ой, сестроньки мої, горобочки, ой, кумасеньки мої рідненькі! — зарепетувала на весь голос— Кидайте все та поспішайте до нас у садок, на Золоту Ренетку. Там таке робиться, що в кожної слинка покотиться!..

Назліталося на Золоту Ренету горобців. Скільки їх було — десять, двадцять, тридцять чи, може, й більше. Як закричать, як зацвірінчать! Одна горобчиха гукає:

— Ти, кумасю, оцього черв'яка хапай, бач, який він товстенький та ситий!

Друга галасує:

— Ой, лелечко, ой, матусечко моя! Скільки живу, а такої ласої їжі ще не куштувала! Ой, смачно! Ой, гарно! Краще за пшоно, і за соняшникове насіння, і за кузьок!

А інша горобчиха навчає її:

— Та ти сама не смакуй цієї поживи! Ці черв'ячки не для дорослих горобців, а для наших діток — горобенятоk. У них ще і дзьобики маленькі, і кишечки тоненькі, їм треба найніжнішої страви. Ось роби так, як я! Бачиш, бачиш, бачиш?!

Мудра горобчиха ухопила в дзьоб аж чотири черв'яки і полетіла до себе в гніздо. А там повно горобенят. Дзьобики розкривають, репетують:

— Тепер мені!.. Тепер мені!.. Тепер мені!.. Цім-цім-цві-рінь!..

Півдня стрибали горобці на гілочках Золотої Ренети. І визбирали на ній усіх до одного черв'яків.